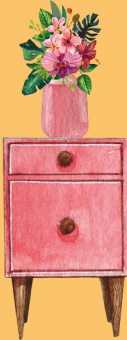


Leena genç olmaktan yorulmuş,
Eileen yaşlı olmaktan sıkılmıştı...



Değiş Tokuş

Beth O'Leary



**DE
X
PLUS
100**
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Ev Arkadaşı

DEĞİŞ TOKUŞ

Orijinal adı: The Switch

© 2020, Beth O'Leary Ltd

Yazan: Beth O'Leary

Çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Eylül 2023 / ISBN 978-625-8492-25-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Değiş Tokuş

Beth O'Leary

Çeviren: Solina Silahlı

**DE
X
PLUS**
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Leena

Bilgisayar ekranımın üzerinden onunla konuşabilmek için yarı doğrularak "Bence yer değiştirmeliyiz" dedim Bee'ye. "Çok korkuyorum. Sen başla, ben sonunu getiririm ve böylece bana geldiğinde daha az, anla işte..." Ruh halimi belirtmek için ellerimi savurdum.

"O zaman daha rahat mı olacaksın?" dedi Bee başını yana eğerek.

"Hadi ama. Lütfen."

"Leena. Sevgili arkadaşım. Yol gösterici ışığım. Başımın tatlı belası. Sunuma başlama konusunda benden çok daha iyisin ve son kurulda, ondan öncekinde, hatta daha da öncekinde sıralamayı değiştirmedığımız gibi şimdi de değiştirmiyoruz, hele ki hissedarlar toplantımıza on dakika kalmışken. Çünkü bu çılgınlık olur ve doğrusu açılış slaytında ne olduğuna dair de hiçbir fikrim yok."

Sandalyeme iyice çöktüm. "Doğru. Evet." Yeniden kalktım. "Ama bu defa *gerçekten* hissediyorum..."

"Hımm" dedi Bee, ekranından başını kaldırmadan. "Ondan eminim. Bu daha da kötü. Titriyorsun, avuç içlerin terliyor. Ama oraya adımını atar atmaz her zamanki gibi etkileyici ve muhteşem olacaksın ve kimse bir şey fark etmeyecek."

"Peki ya..."

“Öyle bir şey olmayacak.”

“Bee, ben gerçekten...”

“Biliyorum.”

“Ama bu defa...”

“Sadece sekiz dakika kaldı, Leena. Hadi şu nefes alma şeyini dene.”

“Ne nefesi?”

Bee duraksadı. “Biliyorsun işte. Nefes almak.”

“Ah, normal nefes almaktan mı bahsediyorsun? Ben de bir meditasyon tekniğinden filan bahsediyorsun sandım.”

Bee homurdandı. Anlık bir duraksamanın ardından “Bundan çok daha kötülerinin yüzlerce defa üstesinden geldin Leena” dedi.

Kahve fincanımı avuçlarımın arasına alırken irkildim. Korku kaburgalarımın altındaki boşluğa oturdu, öyle gerçektir ki neredeyse fiziksel olarak hissettim; bir taş, bir düğüm, bıçakla kesip çıkarabileceğiniz bir şeydi sanki.

“Biliyorum” dedim. “Biliyorum.”

“Cazibeni yeniden kazanman gerekiyor sadece” dedi Bee. “Bunu yapmanın tek yolu da geri çekilmemek. Anladın mı? Hadi. Sen Leena Cotton’sun, sektördeki en genç uzman danışmanı, Selmount Consulting’in 2020’deki en dikkat çeken ismi. Ve...” sesini alçaltarak devam etti. “Çok yakında –bir gün– kendi işimizin ortak yöneticisi. Ne diyorsun?”

“Evet. Tek sorun kendimi Leena Cotton gibi hissetmiyorum.”

Bee şimdi bana bakarken kalemle çizilmiş kaşlarını endişeyle çattı. Gözlerimi kapatıp korkuyu uzaklaştırmaya çalıştım ve bir anlığına işe yaradığını fark ettim. Bir buçuk yıl önceki halimin, böyle bir sunumun bir çırpıda üstesinden gelecek halimin bir anlığına da olsa canlandığını hissettim.

“Hazır mısınız Bee, Leena?” diye seslendi CEO’nun asistanı, Upgo ofisinde ilerlerken.

Ayağa kalktığımda bir an başım döndü, midem bulandı. Masanın kenarına tutundum. Kahretsin. *Bu* yeni bir şeydi.

“İyi misin?” diye fısıldadı Bee.

Yutkundum ve bileklerim ağrıyaya başlayana kadar ellerimi masaya bastırdım. Bir an bunu yapamayacağımı düşündüm –içimden gelmiyordu, Tanrım, o kadar *yorgunum* ki– ama sonra, nihayet, cesaretimi toplayabildim.

“Kesinlikle” dedim. “Hadi bitirelim şu işi.”



Yarım saat geçmişti. Aslında o kadar da uzun bir süre değildi bu. O süre içinde *Buffy*'nin bir bölümünü izleyemezsiniz hatta... hatta büyük bir patates pişiremezsiniz. Ama kariyerinizi tümüyle yok edebilirdiniz.

Bunun olmasından çok korkuyordum. Bir yıldan uzun süredir işi elime yüzüme bulaştırıyor, dalgınlıktan ve dikkatsizlikten, normalde yapmadığım türden hatalar yapıyordum. Carla öldüğünden beri en çok kullandığım elimi değiştirmiş, birdenbire her şeyi sağ elimle değil sol elimle yapmaya başlamıştım sanki. Ama çok çabılıyor, kendimi zorluyordum ve gerçekten o noktaya ulaştığımı sanıyordum.

Belli ki ulaşmamıştım.

O toplantıda gerçekten öleceğimi düşündüm. Daha önce bir defa panik atak geçirmiştim, üniversitedeyken, ama o bunun kadar kötü değildi. Kontrolü kaybettiğimi hiç bu kadar hissetmemiştim. Korku adeta çözülmüştü: artık sıkı bir düğüm değildi, dalları vardı, el ve ayak bileklerimi sıkıyordu ve boğazıma kenetlenmişti. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki –giderek de hızlanıyordu– artık vücudumun bir parçası değil de göğüs kafesime sıkışmış hırçın bir küçük kuşa dönüşmüştü sanki.

Maliyet sonuçlarından *birinin* yanlış olması affedilebilirdi. Ama bunun hemen ardından midem bulanmaya başladı ve bir hata daha yaptım, bir hata daha ve sonra çok hızlı nefes alıp vermeye başladım. Beynim artık... bir sis bulutunun içinde değil, parlak, hiçbir şey göremeyeceğim kadar parlak bir ışığın içinde yüzüyordu.

Bee araya girip *bana izin ver* dediğinde...

Sonra başka biri *hadi ama bu çok komik* dediğinde...

Upgo Finans'ın CEO'su *Sanırım fazlasıyla gördük* dediğinde...

Ben çoktan kendimden geçmişim. İki büklüm olmuş, nefes nefese kalmışım, ölmek üzere olduğumdan emindim.

"İyisin" diyordu Bee şimdi, elimi sımsıkı kavrarken. Upgo ofislerinin köşesindeki telefon kulübelerinden birine girmiştik; Bee beni buraya getirmişti, hâlâ hızlı hızlı nefes alıp veriyordum ve gömleğim ter içindeydi. "Seni anlıyorum ve iyisin."

Kesik kesik nefes alıp veriyordum. "Selmount'a Upgo sözleşmesini kaybettirdim, değil mi?" diyebildim zar zor.

"Rebecca şu an CEO ile görüşüyor. Eminim her şey yoluna girecektir. Hadi, nefes al."

Biri "Leena?" diye seslendi. "Leena, iyi misin?"

Gözlerimi açmadım. Böylece ses patronumun asistanının sesi olmazdı belki.

"Leena? Ben Ceci, Rebecca'nın asistanı."

Off. Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti ki? Upgo ofisleri Selmount genel merkezine metroyla en az yirmi dakika uzaklıktaydı.

"Ah, Leena, nasıl bir karmaşa bu böyle!" dedi Ceci. O da telefon kulübesine girmiş, omzumu daireler çizerek ovuyordu. "Seni zavallı küçük şey. Haklısın, ağla tabii."

Aslında ağlamıyordum. Nefesimi yavaşça dışarı vererek üzerinde özel tasarım bir elbise, yüzünde neşeli bir ifade olan Ceci'ye baktım ve iş hayatındaki diğer kadınlara destek olmanın önemini yüzüncü defa kendime hatırlattım. Buna gerçekten ve tam anlamıyla inanıyordum. Buna göre yaşıyordum ve zirveye bu şekilde ulaşmayı planlıyordum.

Ama kadınlar da insandı, bildiğiniz gibi. Ve bazı insanlar içrençti.

"Sana nasıl yardımcı olabiliriz, Ceci?" diye sordu Bee dişlerini sıkarak.

"İyi olup olmadığına bakmam için Rebecca beni yolladı" dedi. "Biliyorsun. Şeyden sonra..." Parmaklarını salladı. "Şu küçük tökez-

lemenden bahsediyorum." O sırada iPhone'u çaldı. "Ah! Şimdi de bir e-posta yollamış."

Bee ve ben omuzlarımız gergin bir halde bekliyor, Ceci e-postayı insafsız bir yavaşlıkla okuyordu.

"Evet?" dedi Bee.

"Hımm?" dedi Ceci.

"Rebecca. Ne diyor? Sözleşmeyi kaybettirmiş miyim?"

Uğraşıyordum.

Ceci gözlerini telefonda ayırmadan başını eğdi. Bekledik. Panik dalgasının beni yeniden dibe çekmeye hazır beklediğini hissedebiliyordum.

"Rebecca halletmiş, ne harika biri değil mi? Selmount'u projede tutuyorlar ve çok anlayışlı davrandılar" dedi Ceci sonunda, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Seni hemen görmek istiyor, dolayısıyla bir an önce ofise dönsen iyi olur, değil mi?"

"Nerede?" diye sorabildim. "Benimle nerede görüşmek istiyor?"

"Hımm? Ah, 5c odasında, İK'da."

Tabii ya. Beni başka nerede kovabilirdi ki?



Rebecca ve ben karşı karşıya oturmuştuk. İK'dan Judy onun yanındaydı. Judy'nin benim değil de onun tarafında oturmasını iyiye işaret olarak almadım.

Rebecca saçlarını geriye doğru atarak bana acı dolu bir sempatiyle baktı ki bu da çok kötüye işaret olabilirdi. O Rebecca'ydı, zor aşkların kraliçesi, toplantıların ortasında aşağılamaların ustasıydı. Bir defasında bana imkânsız beklemenin en iyi sonuçlara giden tek gerçek yol olduğunu söylemişti.

Yani bana iyi davranıyorsa bu pes ettiği anlamına gelirdi.

"Leena" diye başladı Rebecca. "İyi misin?"

"Evet, elbette, kesinlikle iyiyim" dedim. "Lütfen Rebecca, izin ver açıklayayım. Toplantıda olanlar..." Sustum çünkü Rebecca elini sallayıp saçlarını çatmıştı.

"Bak Leena, rolünü çok iyi oynadığını biliyorum ve Tanrı biliyor ki seni bu yüzden seviyorum." Judy'ye baktı. "Yani Selmount senin... cesur, her şeyin altından kalkabilen tavrına değer veriyor. Ama şu saçmalığı keselim. Berbat görünüyorsun."

Judy sessizce öksürdü.

"Yani, biraz yorulmuş olabilir misin?" dedi Rebecca hiç duraksamadan. "Az önce kayıtlarına baktık; en son ne zaman tatile çıktığınızı biliyor musun?"

"Bu imalı bir soru mu?"

"Evet, evet öyle Leena, çünkü geçen yıl, *hiç yıllık izin kullanmamışsın.*" Rebecca bakışlarını Judy'ye dikti. "Böyle bir şey mümkün olamaz."

"Sana söyledim" diye çıkıştı Judy. "Gözümden nasıl kaçtı bilmiyorum."

Bense biliyordum. İnsan Kaynakları, personele yıllık izinlerini kullandırıldığını böbürlenerek anlatıyordu ama aslında tek yaptığı yılda iki defa size kaç gününüz kaldığını belirten bir e-posta gönderip "sağlıklı yaşam", "bütünsel yaklaşım" ve "potansiyelinizi en üst düzeye çıkarmak için çevrimdışı çalışmak"la ilgili teşvik edici sözler söylemekti.

"Gerçekten Rebecca, ben iyiyim. Bu sabahki toplantıyı mahvettiğim için çok üzgünüm ama izin verirsen..."

Rebecca yine kaşlarını çatıp elini salladı.

"Leena, kusura bakma. Senin için çok zor bir dönem olduğunu biliyorum. Bu proje son derece stresli bir proje ve bir süredir seni bu projede görevlendirmekle hata ettiğimizi düşünüyordum. Bu tür şeyleri genelde takılarak söylerim ama iyi olman benim için gerçekten önemli, anlıyor musun? Bu yüzden ortaklarımla konuştum ve seni Upgo projesinden almaya karar verdik."

Birden titredim, anlamsız, aşırı bir titremeydi bu, vücudum bana kontrolü hâlâ ele alamadığımı hatırlatıyordu. Konuşmak için ağızımı açtım ama Rebecca önce davrandı.

"Ayrıca önümüzdeki iki ay boyunca seni hiçbir projede görevlendiremeyeceğiz" diye devam etti. "Bunu uzun bir izin gibi dü-

şün. İki aylık tatil. İyice dinlenip rahatlayana ve bir yılını savaş bölgesinde geçirmiş biri görünümünden çıkana kadar Selmount genel merkezine dönemezsin. Anlaşıldı mı?"

"Buna gerek yok" dedim. "Rebecca, lütfen. Bana bunu kanıtlamam için bir şans ver..."

"Bu çok gereksiz bir hediye, Leena" dedi Rebecca öfkeyle. "Ücretli izin! İki ay!"

"İstemiyorum. Ben çalışmak istiyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü yüzün uyumak istediğini söylüyor. Bu hafta her gün sabah ikiye kadar çalıştığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Özür dilerim. Mesai saatlerine uymam gerektiğini biliyorum; sadece birkaç gün..."

"İş yükünü nasıl yönettiğin konusunda seni eleştirmiyorum, hiç dinleniyor musun, diye soruyorum, kadın."

Judy bunun üzerine arka arkaya sessizce öksürünce Rebecca ona sinirli bir bakış fırlattı.

"Bir hafta" dedim umutsuzca. "Bir hafta izin kullanacağım, biraz dinleneceğim, sonra döndüğümde..."

"İki. Ay. İzinlisin. Bu kadar. Pazarlık yapmıyoruz, Leena. Buna ihtiyacın var. Bunu kanıtlamak için insan kaynaklarını üzerine mi salayım?" Bunu Judy'ye doğru küçümseyici bir baş hareketiyle söylemişti. Judy, biri yüzüne sert bir tokat atmış ya da alnuna fiske vurmuş gibi çenesini içe çekti.

Nefes alıp verişimin yeniden hızlandığını hissedebiliyordum. Evet, biraz zorlanıyordum ama iki ay ara veremezdim. Yapamazdım. Selmount itibar demekti; Upgo toplantısından sonra sekiz hafta ortalıkta görünmezsem alay konusu olurum.

"Sekiz haftada değişen bir şey olmayacak" dedi Rebecca. "Anladın mı? Döndüğünde biz yine burada olacağız. Ve sen de yine Leena Cotton olacaksın, en genç kıdemli, en çalışkan, en zeki kız." Rebecca bana dikkatle baktı. "Hepimizin zaman zaman molaya ihtiyacı olur. Senin bile."

Toplantıdan midem bulanarak çıktım. Beni kovmaya çalışacak-

larını düşünmüştüm; haksız işten çıkarmaya dair söyleyeceklerimi hazırlamıştım. Ama... izin de nereden çıkmıştı?

“Eee?” Bee bir anda karşıma çıkınca sendeleyerek durmak zorunda kaldım. “Pusuda bekliyordum” diye açıkladı. “Rebecca ne dedi?”

“Dedi ki... tatile gitmeliymişim.”

Bee gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Hadi öğle yemeğine erken çıkalım.”



Commercial Street'te turistlerle iş insanlarından kaçarak ilerlerken elimdeki telefonum çaldı. Ekranı baktım ve e-sigarası ağzından pipo gibi sarkan bir adama çarpmana ramak kala duraksadım.

Bee omzumun üzerinden telefon ekranına baktı. “Hemen cevap vermek zorunda değilsin. Bırak çalsın.”

Parmağım ekrandaki yeşil simgenin üzerinde geziniyordu. Yoldan geçen takım elbiseli bir adamla çarpıştım; ben kaldırımda savrulurken adam bağırды ve Bee beni tutmak zorunda kaldı.

“Şu an bu durumda ben olsaydım ne yapmamı söyledin?” dedi Bee.

Çağrıya cevap verdim. Bee iç geçirerek yemek için Selmount ofisinden çıktığımız nadir, özel durumlarda uğrak yerimiz olan Watson's Café'nin kapısını açtı.

“Merhaba anne” dedim.

“Leena, merhaba!”

İrkildim. Telefon etmeden önce beni nasıl selamlayacağı üzerine çalışmış gibi rahat ve sahte bir tavır takındı.

“Seninle hipnoterapi hakkında konuşmak istiyorum” dedi.

Bee'nin karşısına geçtim. “Ne?”

Annem, bu defa biraz daha tereddüt ederek “Hipnoterapi” diye tekrarladı. “Hiç duydun mu? Leeds'te bunu yapan biri var ve bence bizim için gerçekten iyi olabilir Leena. Bir sonraki ziyaretinde belki birlikte gidebiliriz.”

“Hipnoterapiye ihtiyacım yok anne.”

“Derren Brown’ın yaptığı gibi gibi insanları hipnotize etmiyor...”

“Hipnoterapiye ihtiyacım yok anne.” Sesim çok sert çıktı; ardından gelen sessizlikte sızlandığını duydum. Gözlerimi kapatıp nefesimi yeniden düzene soktum. “Sen istersen deneyebilirsin ama beni bulaştırma.”

“Ben sadece... birlikte bir şeyler yapmak bize iyi gelir, diye düşünmüştüm. Terapi olması şart değil...”

“Hipno” kelimesini çıkarmıştı. Saçlarımı düzeltip saç spreyinin o bildik sert yapışkanlığını hissederken masanın karşısında oturan Bee’nin bakışlarından kaçınmaya çalıştım.

“Belki de... kırıcı sözler edemeyeceğimiz bir yerde konuşmayı deneyebiliriz. Sadece olumlu şeylerden bahsedebiliriz.”

Bu konuşmanın altında annemin son kişisel gelişim kitabının varlığını hissedebiliyordum. Temkinlice kullandığı pasif sesi, ölçülü ses tonu, olumlu şeylerden bahsetmek ve kırıcı sözler gibi ifadeler buna işaret ediyordu. Ama ne zaman tereddüde düşsem, ne zaman “Tabii anne, sen nasıl iyi hissedeceksen öyle yapalım” diyecek olsam Carla’nın seçim yapmasına annemin nasıl yardım ettiğini düşünüyordum. Kız kardeşimin tedaviyi sonlandırmasına, pes etmeyi seçmesine izin vermişti.

Derren Brown tarzı hipnoterapi bile bununla başa çıkmama yardımcı olamazdı bence.

“Bunu düşüneceğim” dedim. “Hoşça kal anne.”

“Hoşça kal, Leena.”

Bee karşımda oturduğu yerden beni izleyip toparlanmamı bekleyerek “Tamam mı?” dedi sonunda. Son bir yıldır Upgo projesinde onunla birlikte çalışıyorduk; Carla öldüğünden beri beni her gün görmüştü. Annemle ilişkimi erkek arkadaşım kadar, hatta ondan daha iyi biliyordu; Ethan’ı ancak hafta sonları ve ikimiz de işten vaktinde çıkabilirsek hafta ortası akşamları görebiliyordum, oysa Bee ile günün neredeyse on altı saati birlikteydik.

Gözlerimi sertçe ovuşturdum; maskara ellerime bulaştı. Aman

ne harika. "Haklıydın. Telefona bakmamalıydım. Elime yüzüme bulaştırdım."

"Bence gayet iyi idare ettin" dedi Bee.

"Lütfen başka şeylerden konuşalım. Ailemle, işle ilgili olmayan ya da felaketle sonuçlanmamış şeylerden. Bana dün geceki randevundan bahset."

"Felaketle sonuçlanmamış bir şey istiyorsan başka bir konu seçmelisin" dedi Bee, sandalyesine iyice yerleşerek.

"Ah, iyi geçmedi mi?" diye sordum.

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımın akmasını engelledim ama Bee fark etmemiş gibi davranarak nazikçe devam etti.

"Hayır. Berbattı. Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildiği an bu işin olmayacağını anladım ve aldığım tek koku da yüzünü sildiği küflü havlunun kokusuyla."

İşe yarıyordu; beni şu anda tutacak kadar iğrençti. "İyy" dedim.

"Gözünün kenarında da kocaman bir çapak vardı. Göz sümüğü gibi."

"Ah, Bee..." Ona insanlardan bu kadar çabuk vazgeçmemesini söylemenin yolunu bulmaya çalıştım ama moral verecek gücü kendimde bulamadım, hem zaten o havlu da gerçekten çok iğrençti.

Bee garsonun dikkatini çekmeye çalışırken "Pes edip sonsuza dek bekâr anne olarak kalmayı kabullenmeme ramak kaldı" dedi. "Biriyle çıkmak gerçekten de yalnızlıktan daha kötü. En azından yalnızken umut da yok, değil mi?"

"Umut yok mu?"

"Evet. Umut yok. Çok güzel. Hepimiz yerimizi biliyoruz; yalnız, dünyaya nasıl geldiysek öyle gideceğiz, vesaire, vesaire... Oysa flört etmek, flört etmek umut *doludur*. Aslında flört etmek, diğer insanların ne kadar hayal kırıklığı yarattığını keşfetmek açısından uzun ve acı verici bir egzersizdir. Ne zaman iyi, nazik bir adam bulduğuna inanmaya başlasan..." Parmaklarını oynattı. "Annelik sorunları, kırılğan egolar ve garip peynir fetişleri ortaya çıkıyor."

Garson sonunda kafenin diğer ucundan bize bakıp "Her zamankinden mi?" diye seslendi.

“Evet! Onun krepine ekstra şurup istiyoruz” dedi Bee, beni işaret ederek.

“Peynir fetişi mi dedin?” diye sordum.

“Beni brie’den soğutan bazı fotoğraflar gördüm diyelim.”

“Brie mi?” dedim dehşete kapılarak. “Ama; ah Tanrım, brie çok lezzetli! İnsan brie’yi nasıl mahvedebilir ki?”

Bee elimi tuttu. “Sanırım sen bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın, dostum. Ayrıca madem seni neşelendirmem gerekiyor neden senin kusursuz aşk hayatın hakkında konuşmuyoruz? Ethan’ın teklif etmesi için geri sayım başlamıştır.” O an yüz ifadem i yakaladı. “Hayır mı? Bu konuda da mı konuşmak istemiyorsun?”

“Ben...” Elimi çırpıtım ve gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. “Büyük bir korku dalgası. Ah, Tanrım. Ah Tanrım, ah Tanrım.”

“Şu an nasıl bir dehşet yaşıyorsun, anlamak için soruyorum” dedi Bee.

“İş.” Parmaklarım acıyana kadar onları gözlerime bastırdım. “İki ay boyunca beni çalıştırmayacaklarına inanamıyorum. Küçük çaplı bir kovulma gibi.”

“Aslında” dedi Bee ve ses tonu ellerimi oynatmama ve gözlerimi açmama sebep oldu “iki aylık bir tatil bu.”

“Evet, ama...”

“Leena, seni seviyorum ve şu an her şeyin üst üste geldiğini biliyorum ama lütfen bunun iyi olabileceğini görmeye çalış. Çünkü önümüzdeki sekiz haftayı iki aylık ücretli izin aldığın için yakınlık geçireceksen seni sevmeye devam edemeyebilirim.”

“Şey ben...”

“Bali’ye gidebilirsin! Ya da Amazon yağmur ormanlarını keşfedebilirsin! Ya da yelkenliyle dünyayı dolaşabilirsin!” Kaşlarını kaldırdı. “Böyle bir özgürlük için neler verirdim biliyor musun?”

Yutkundum. “Evet. Haklısın. Üzgünüm, Bee.”

“Sorun değil. Bunun senin için izin kullanmaktan daha önemli olduğunu biliyorum. Sadece bu tatili dokuz yaşındaki çocuklarla dolu dinazor müzelerinde geçirenleri de düşün, olur mu?”

Yavaş yavaş nefes alıp vererek bunu sindirmeye çalıştım. Garson masamıza yaklaşırken “Teşekkür ederim” dedim. “Bunu duymaya ihtiyacım vardı.”

Bee bana gülümseyip tabağına baktı. “Aslına bakarsan bu tatili şu bizim iş planımızı düşünmek için kullanabilirsin.”

İrkildim. Bee ile birlikte birkaç yıldır kendi danışmanlık şirketimizi kurmayı planlıyorduk; Carla hastalandığında neredeyse başlamak üzereydik. Şimdi ise işler biraz... durdu.

“Evet!” dedim, mümkün olduğunca neşeli görünerek. “Kesinlikle.”

Bee bir kaşını kaldırıncaya çöktüm.

“Çok üzgünüm, Bee. İstiyorum, gerçekten istiyorum, ama artık imkânsız geliyor. Selmount'taki işime bile tutunmakta bu kadar zorlanırken kendi işimizi nasıl kuracağız?”

Bee krepini çiğnerken düşündü. “Tamam” dedi. “Son zamanlarda kendine güvenin azaldı, biliyorum. Bekleyebilirim. Ama bu zamanı iş planı üzerinde çalışmaya harcamasan bile, kendin için harcamalısın. Benim bildiğim Leena Cotton yapabileceğinin en iyisi buymuş gibi ‘bir işe tutunmaktan’ bahsetmez, ‘imkânsız’ kelimesini kullanmaz. Ve ben tanıdığım Leena Cotton'ı geri istiyorum. Yani” çatalını bana doğru tutarak devam etti. “Onu bana geri getirmen için iki ayın var.”

“Peki bunu nasıl yapacağım?”

Bee omuz silkti. “‘Kendini bulmak’ benim uzmanlık alanım değil. Ben sadece strateji yapıyorum; teslim edileceklerle sen ilgileniyorsun.”

Buna güldüm. “Teşekkür ederim Bee” dedim ve elini tutmak için uzandım. “Harikasın. Gerçekten. Olağanüstüsün.”

“Hımm, peki. Bunu Londra'nın bekâr erkeklerine söyle dostum” dedi ve elimi okşadıktan sonra çatalını tekrar eline aldı.

Eileen



Kocamın dans kursumuzdaki eğitmenle kaçmasının üzerinden dört güzel ve uzun ay geçti ve şu ana kadar onu bir kez olsun özlemedim.

Gözlerimi kısarak büfenin üzerindeki kavanoza baktım. On beş dakikadır kapağı açmakla uğraştığım için bileğim hâlâ acı acı çığlıklar atıyordu ama pes etmeye niyetim yoktu. Hayatı boyunca yalnız yaşamış kadınlar vardı ve onlar da kavanoz yemekleri yiyorlardı.

Kavanoza güzel bir bakış atıp kendime etkili bir konuşma yaptım. Yetmiş dokuz yaşında bir kadındım. Doğum yapmıştım. Bir ormanı kurtarmak için kendimi bir buldozere zincirlemişliğim vardı. Lower Lane'deki yeni park kuralları konusunda Betsy'ye kafa tutmuştum.

Bu zavallı makarna sosu kavanozunu mu açamayacaktım?

Gittikçe güçsüzleşen parmaklarımın yerini alacak bir şey bulmak için mutfak aletlerinin bulunduğu çekmeceyi karıştırırken Dec pencereden beni izliyordu.

"Kafayı üşütmüş yaşlı bir kadın olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" dedim kediye.

Dec kuyruğunu salladı. Kuyruk alay eder gibi savruldu. *Bütün insanlar üşütük zaten*, diyordu bu sallama. *Beni örnek almalısın. Ben kendi kavanozlarımı açabiliyorum.*

“Dua et bu akşamki çayın poşette” dedim, spagetti kaşığına ona doğru sallayarak. Ben aslında kedi sevmezdim. Wade geçen yıl bir yavru kedi sahiplenmeyi önermişti ama Bayan Cha-Cha-Cha’yı bulunca Ant ve Dec’e ilgisini kaybetmiş, Hamleigh’in de kendisi için fazla küçük olduğuna, sadece yaşlı insanların kedi beslediğine karar vermişti. *İstersen ikisi de kalabilir*, demişti cömertçe. *Senin yaşam tarzına daha uygunlar.*

Kendini beğenmiş herif. Hem zaten benden de yaşlı, Eylülde seksen bir olacak. Yaşam tarzıma gelince... Bekle ve gör, Wade Cotton. Bekle ve gör.

Parmaklarım çekmecenin arkasındaki ekmek bıçağını kavrar-ken “Burada bazı şeyler değişecek Declan” dedim kediye. Dec etkilenmemiş gibi yavaşça gözlerini kırıştırdı, sonra açtı ve ben bıçağı kavanozun kapağına saplamak için iki elimle kaldırırken pencereden dışarı fırladı. Kapağı delerken *ha!* diye bir ses çıkardım; Agatha Christie oyunundaki amatör bir katil gibi bıçağı birkaç defa saplamak zorunda kalmıştım ama bu defa kapak kolayca döndü. İçindekileri zafer kazanmışçasına tencereye boşaltırken kendi kendime mırıldandım.

İşte oldu. Sos iyice ısınıp makarna piştikten sonra çayımı alıp yemek masasına oturdum ve listemi inceledim.

Basil Wallingham

Artıları:

- * Çok yakınımnda yaşıyor; yürüme mesafesinde.
- * Kendi dişleri.
- * Hâlâ sincapları kuş yemliklerinden kovalayacak kadar gücü var.

Eksileri:

- * Dar kafalı.
- * Her zaman tüvit giyiyor.
- * Faşist olabilir.

**Eileen yaşlılığın götürdüklerinden,
Leena gençliğin getirdiklerinden bıkmıştı...
Belki de yer değiştirmenin tam zamanıydı.**

Londra'daki kariyerine kendini fazlasıyla kaptırmış Leena, zorunlu olarak izne çıkarılınca, kafasını dinlemek için büyükannesi Eileen'ın kırsaldaki evine kaçır. Eileen seksen yaşına girmek üzeredir ve aşta ikinci bir şans arıyordu. Ama bu küçük kasabada pek de fazla uygun aday yoktur. Leena'nın aklına bir çözüm gelir; iki aylığına evlerini değiştirmek. İki de tahmin ettiklerinden daha çok zorlanırlar ama yeni evlerinde onları sayısız sürpriz beklemektedir.

Beth O'Leary, *Ev Arkadaşım* romanında olduğu gibi yine kahkaha ve gözyaşı ile sizi sarmalayacak.



“Yeni Jojo Moyes’ olarak selamlanan
Beth O’Leary’den büyüleyici bir aşk hikâyesi.”

Cosmopolitan

“Yazarın yüreğini ortaya koyan muhteşem bir anlatımı var.”

Booklist

“Okurlarını hem güldüren hem de ağlatan, ilham verici,
sıcacık ve umut dolu bir serüven.”

Kirkus

Çeviren: Solina Silahlı

